

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Ο Άλφρέδος γτέ Μυσσέ στη Γεωργία Σάνδη). Φίλη μου,

Κάτι θά σου πώ άπόψε, κάτι που θά σου φανή γελοίο και ήλιίο... Θά σου τώλεγα μάλιστα με τό στόμα άπό πριν, την ώρα που γροΐζαμε άπ' τον περιλάτο...

Μά φοβήθηκα... Θά μου γελοΐσες κατάμωτρα, θά με κοροΐδεις άσπλαγχα, θά μ' έλεγεσ κακόταδο κι' άσφαλώς θά μου τις έβρεςξες...

Κι' άν πάμ ήμωνα στο σπίτι σου... θά μέτραγα τά σκαλοπάτια...

Στό γράμμα όμως βρίζω τό θάρρος που μου λείπει και τά αυτιά μου δέν θ' άκούσουν τις δίκαμες κατοσδες σου... Θά σου τό πώ λοιπόν:

Σ' αγαπώ!...

Άπό την πρώτη στιγμή που σε άντίκρισα, άπό την πρώτη βραδείά που με προσκάλεσες στο σπίτι σου... Σου τώκρηφα τόσον καιρό, νομίζοντας πως θά ξεγυθούσα... Νομίζοντας πως κάτι τι στο χαρακτήρα σου, τον άσυνήθητο γιά γυναίκα χαρακτήρα σου, θάπνιγε τό παράξενο κι' άδικαιοΐδηγο — και... μη σου κατοφανεί αυτό — και ξεφρενικό αίσθημά μου...

Άγωνίστηκα σάν άφημασμένος μαζί του... Κι' άφοΰ τά έλατώματά σου, που τά μετροΰσα ένα-ένα και τά μεγαλώνα πιο πολύ άπό μου, δέν στάθηκαν άξια νά ανήξουν την άξιαφή αυτή άγάτη μου, καταπάστηκα μονάχος μου, με τή θέλησή μου γιά μόνο σήμαχο, νά ξεροΐζώσω τον παράλογο και άτοπο αυτόν έρωτά μου γιά σενα...

Άλλά νιζήθηκα, Γεωργία... Και περιμένω τώρα με σκιμμένο τό κεφάλι, σάν τον κουρδισμένο ένοχο άλίτη, την καταδίκη μου άπ' τό γλακό σου στόμα... Θά πής ίσως: «Οΰφ!... Άλλος και τόπος, πάλι, που θά με σταυρώσει σάν Χριστό!»

Είνε ή ευνησμένη σου φράσι, Γεωργία μου, πιο τσιουχητή άπό μαστίγιο... Πιο καιτερή άπό βραστό κατράμι... Με αυτή διώχνεις όσους σου λέν πως σ' αγαποΰν, κι' αυτή θά ξεστομίσες και γιά λογαριασμό μου...

Ξεστομίσέ την, άγάτη μου χερσή, μά εγώ δέν θά ύποχωρήσω... Τά μάτια μου θά σου φονάξουν άδικαοτα: «Σ' αγαπώ!»... Γιατί «Σ' αγαπώ, ψυχή μου!» Α.

(Ο Ριχάρδος Βάγγερ στη Ματθίλη Βέξεντοκ).

Ζυρίχη, καλοκαίρι του 1858. Τρίτη πρωΐ.

Έκλεκτή μου φίλη,

Ίσως και νά μην την περιμενες τόσο γρήγορα την επιστολή μου αυτή, που σου τή στέλνω άπαντωντας στη δική σου... Στη δική σου επιστολή που είνε στεφανομένη άπ' τις άκτινες τής γοητείας κι' άπ' τό μυστήριο τό ύπερτατο μιας άγνης και ψηλής άγάτης... Τής κοινής κι' άμοιβαίας μας λατρείας...

Χρειάται σάν καθρέφτη και πέφτες κάτω. Έπειτα πάμ άρχίζει τό πέταγμα τής γύφο άπό τό κεφάλι τής Τζούλιας κι' έξαφρα πάλι, όπως μπήκε, βγαίνει και χάνεται στο σκοτάδι. Τότε ή Τζούλια ή παλαβή, άρχίζει τό κλάμμα. Ένα κλάμμα αλλοΐωτικο, άτονο... Η Μπέρτα περιμένει νά γίνη τό κλάμμα τής Τζούλιας γέλιο, όπως γίνονταν πάντα. Περιμένει... περιμένει... μά του κάκου: οί λυγμοί τής Τζούλιας γίνονται βαθύτορα, πιο σπαρακτικοί. Η Μπέρτα χάνει την ύπομνησή της, διπλώνει γρηγορα-γρηγορα τό μεταξωτό και σπρωχνει την παλαβή νά βγή έξω.

— Άδριο που θά παίζετε, τής λέει, του δίνεις μία σπρωξιά... Κι' έπειτα έρχεσαι νά σου δώσω τό μεταξωτό... Και την Κυριακή...

Μά δέν πρόφτασε νά τελειώσει. Η Τζούλια ή παλαβή βγαίνει παραπατώντας. Τό κλάμμα τής γίνεται πιο σφυτό κι' οί λυγμοί που την ταράζουν παίρνουν ένα σκοπό, γίνονται κι' αυτοί σιγά-σιγά τραγοΐδι, μά τραγοΐδι λυπητερό:

— Η Τζούλια δέν θά παντρευτή... Η Τζούλια δέν έχει φουστάνι... Η Τζούλια δέν θά σπρώξει τ' όρρανό... Δέν θά τό πνίξη... όχι... όχι... Η Τζούλια δέν θά πάρη τον Μαθιό... Τ' όρρανό θά παΐξη πάντα με τά κουλουδάκια... Η Τζούλια δέν έχει φουστάνι... Η Τζούλια δέν θά πάρη τον Μαθιό...

Έπιασα την πένα νά σου γράφο και κάποιος άλλόκοτος φόθος, κάποιος διαταγμός κρηφός, έμπόδισε στην άρχή τό χέρι μου... Τό καταλάβαινα νά τρέμη, κι' ύστερα άπό μία σζέφι πιο ψυχρή, άνακύβηφα την αίτια αυτού του φαινομένου...

Θά σου την εξομολογηθώ: Φοβόμια, ξεχωριστή μου φίλη... Φοβόμια νά σου γράφο... Δέν ξερω τί λόγια νά χαράξω που νάνα άντάξια τής ύπεροχής επιστολής σου και των θεϊκών σινασθημάτων που ξεγίνονται άπ' την ψυχή σου στο άστρο της χαρτί...

Θά προσπαθήσω νά σου πώ και γώ δυό λόγια... Θά μουντζουρώσω κι' εγώ λίγο χαρτί με την άπέραντη λαχτάρα τής ψυχής μου, γιά τή λατρευτή σου ύπαρξη...

Ό,τι θά διαβάσης, ζορνέ το με έπιείκεια...

Έγρετε λοιπόν, διόλιεγκό μου άγγελούδι, νά μ' αγαπάς όσο εγώ σ' αγαπώ, γιά νά στεφανοθύνε ή κοινές, ή σκληρές προσπάθειές μας, με τό δάφνιο στεφάνι τής έπιτυχίας... Άς χαροΰμε τώρα, ως

τά τρισάβα τής πονεμένης μας ψυχής, τή θεΐχη ίκανοποίησι που θά χαροΐσυνε ή δύσκολές έπιτυχίες...

Θυμίσου άλλα μά φορά, μαζί μου, τον άγώνα τον τραχύ, που τόσες φορές μάς έφορξε, γονατιστούς, κουρδισμένους, κατάγμα στο χόμα!... Μά μεις ποτέ μας δέν φωνάξαμε και ποτέ μας δέν ζητήσαμε «χαρά!»

Πιαστήκαμε αλλήγοισα άπ' τή χείρα, άκούηκαμε έπάνω μου, στήριχτηκα στον όμο σου, και νά μας πάλι!... Ματωμένοι άπ' την κουρασι, λαχνασιμένοι άπ' τό γονάτισμα, ρεζιμειμένοι άπ' την άδικη κατακραυγή του κόσμου, ξαναρχίζουμε με μεγαλειότερο κουράγιο και με καινούγια πίστι την πάλη μας, γιά την άπότομη άνηφοριά του τελικού σκοπού μας!...

Και νά μας!... Φτάσαμε πειύ σ' αυτή, νικητή, γεμάτοι γλυκειά ίκανοποίησι άπ' τό σώμαμα τόσον και τόσον ευπολιών...

Άχ! άπέραντη λατρεία μου, έλπίδα μου μοναδική, τί στιγμές ήσαν έξείνεις!...

Ποτέ άλλοτε, ποτέ μου ως τώρα, δέν δοξάσασα τέτοκες στιγμές τόσο έντονες και τόσο ταγαμμένες.

Τις ξερείς και σ' τις στιγμές αυτές, έχεις και σ' έλάνω σου τά φραμακρά, τά βαθουλά σημάδια τους και κρινε με άν λέω φρέμιατα. Και ξερείς ακόμα και:

Θά στο πώ, γιατί είνε άπόλυτη ανάγκη, και φροντισε, προσπάθησε νά συμμορφωθής μ' αυτό, σε θεομοπαρακαλώ, σε ίκετεΰο μ' όλη τή δύναμη τής ταγαμμένης μου ψυχής, έστοι κι' άν πρόκειται ακόμα νά πονέσης κι' έσύ κι' εγώ:

Πρέπει δηλαδή ν' άργήσουμε λιγάκι νά ξαναΐδοϋμε!...

Πονάς;... Φωνάζεις άπ' τον σπαραγμό;... Πόνεσε, λατρεία μου χρυσή, φώναξε όσο μπορείς... Αυτό άνακουφίζει λιγάκι την ψυχή και τής δίνει δύναμη ν' άνθξήη... κι' αυτό άλλως τε καινή τη στιγμή αυτή κι' εγώ, ό άνδρας, ό Βάγγερ!

Συμμορφώσου όμως, προς Θεού, μ' αυτό γιά λίγον καιρό ακόμα... Δάγκασε την ψυχή σου, δείξε άδιαφορία γύρω σου, φέρνε με συχνά στη θύμησι σου, και... και περιμένε άπό μένα, μυστικά και με λαχτάρα, τό σύνθημα γιά νά σετάξης πρόσχαρη στην άγκαλιά μου.

Δέν θ' άργήσω νά σε προσκαλέσω... Κοιμήσου, γλυκειά μου... Ο ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΣΟΥ, που κλαίει αυτή τή στιγμή!...

(Ένας άγνωστος σε μία πολύ γνωστή του).

Δυό λόγια θά σου ψιθυρίσω μόνον... Δέν με ύπομιάξεσαι καν ποιός είμαι... Και τό μουρουόρισμα που φέβρη άπ' τή στεγνά μου χείλα, καιμιά γνωστή σου φωνή δέν θά σου θυμήςη... Θά είμαι γιά σενα πάντοτε ό Άγνωστος... Άκου τά δυό μου λόγια:

Ήμουν κλεισμένος χθές, όλημερίς, μονάχος στο δωμάτιό μου... Μονάχος... δηλαδή... μ α ζ υ σ ο υ!

Ήσουν κι' έσύ εκεί... Χωρίς νά τό φαντάξεσαι, ήσουν εκεί... κι' άλλο... και ΠΑΝΤΟΥ!... Πιστή σάν σκαλάκι, έρχεσαι άπό κοντά μου... Με ακολουθείς χωρίς άντίρρηση!... Κι' αυτό με φβάνει... Βρίσκω σ' αυτό την ευτυχία... και τή λησιμονία... ΕΝΑΣ?

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

(Τοΰ Ε. Δ. Μπισόν).